

Prædiken til 1. søndag efter påske

Joh. 21,15-19

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« Igen, for anden gang, sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vær hyrde for mine får!« Jesus sagde til ham for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter blev bedøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får! Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.« Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: »Følg mig!«

Johannesevangeliet 21,15-19

I dag taler Jesus og Peter om kærligheden. Og så kan det være på sin plads at stille spørgsmålet: Hvad er den da? Og mange, mange, mange svar kan der gives. Det er for omfattende et ord, for stor en følelse, for gennemtrængende en forpligtelse til, at det kan beskrives og fanges én gang for alle.

For kærligheden gennemsyrrer hele vor tilværelse. Ikke kun hvad angår de største følelser og de mest afgørende handlinger i livet, men også som en dagligdags ting. Et musikalsk underlag for alle vores daglige gøremål, om I vil, også i helt bogstavelig forstand, for hvor mange sange handler ikke om kærligheden.

Den er den daglige lim i vores liv med hinanden, og også en stadig strøm af ord og billeder, som hober sig op og bliver til et af de mest vedvarende emner i vores kulturs underholdningsindustri, i film og bøger. Åbenbart er kærligheden noget, der er så vedkommende for os alle, at vi aldrig bliver trætte af at udforske og undersøge og opspore, hvad der ligger i den.

Og samtidig er vi enige om, at det ikke er et område, hvor vi når frem til entydige konklusioner og resultater. Kærlighedens veje er uransagelige, siger vi og mener, at vores fornuft må give op over for at forstå. Hvor kærligheden opstår, hvorfor den gør det, hvad der ligger til grund for, at det netop er ham eller hende og ikke en eller anden, man falder for – det er ikke rigtig til at sige. Selvfølgelig prøver vi alligevel – ”vi var ikke rigtig på bølgelængde”, siger vi, når det sker.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 820, 125. årgang
April 2024
ISSN 0901-2214

at gnisten ikke tændes. Eller ”vi voksede vist fra hinanden”, når kærligheden pludselig ikke er der mere. Hvordan går det til? Hvordan bliver man alt for hinanden? Og hvor forsvinder det hele hen, når det ikke holder? Et mysterium.

”Elsker du mig, Peter?” spørger Jesus i dag. For også blandt venner er der kærlighed. Det ved vi jo godt, selvom vi ikke er lige så gode til at sige det dér. Der er en blufærdighed, der holder os fra det. Eller måske kommer den også bare snigende, uden at vi sådan rigtig lægger mærke til det. Sympati, velvilje, tillid, hvornår bliver de til kærlighed? ”Elsker du mig, Peter?” spørger Jesus.

Måske er det der? Når det bliver sagt. Måske er det ikke altid nok, at det kun ligger i baggrund, udtalt. Ord skaber virkelighed. Ja, ord får først betydning, når de sker. Tomme ord, det er dem, der er uden betydning for virkeligheden, fordi de ikke har nogen vilje bag sig. Men ord, der siges og menes, de skaber, hvad de nævner.

”Du ved, at jeg har dig kær”, siger Peter, og Jesus spørger hele tre gange. ”Er du sikker? Mener du, hvad du siger? Vil du stå inde for det, når det gælder?” ”Ja,” siger Peter, ”det vil jeg”, og det gør han også.

Ord og gerning. Begge ting er lige vigtige, tror jeg. Kærligheden siger ikke sig selv. Godt nok kan den holde længe, også uden ord. Men siges skal det nu alligevel. Fordi det giver sikkerhed, varme og glæde at vide sig elsket og at høre det blive sagt. Og når det gøres med vilje, så kan ordene aldrig blive slidt op, så de mister deres betydning. For ordenes betydning må netop være virkelighed. Der må følge kærlighed med, kærlighed forstået som omtanke, ellers er det lidt svært at se, hvad ordene gavner.

”Elsker du mig, Peter?” spørger Jesus, og det gør han også, fordi det skal være klart for Peter, hvad den kærlighed vil føre til. Den vil føre til, at Peter må give ham den plads, han (Peter) så længe alene har tildelt sig selv. Nu er det ikke længere Peter

selv, der kommer først. Sådan elsker han Jesus. Med hele sit hjerte, med hele sit liv. I al den modstand, al den modgang, det fører med sig. Og sådan skal vi også elske ham.

Og også vi vil møde modgang. Nok ikke som Peter gjorde, men der er også meget i vores liv, som vil suge håbet ud af os. Vores kærlighedsbevis til ham må være, at vi holder fast ved hans ord. Ved at tro på ham, også når det ikke er nemt. Og det betyder, at vi må elske hinanden.

Det er også det, evangeliet opfordrer os til i dag. Det er i den kærlighed, vi selv kan møde den opstandne mester i live igen. Når vi lever i den kærlighed, vi har til hinanden, i alle dets mange forskellige former, så er det, at vi følger ham. Nemt er det ikke, også det kræver mod. At turde være sårbar, at turde være ærlig, at turde sige ja.

At turde elske. Det kan gøre helt forfærdelig ondt. Vores liv med hinanden, det er så skrøbeligt. At lade ens egen lykke afhænge af andre, det kan også gå gruelig galt. Det er at give andre magt. Og magt kan misbruges. Det er altid faren. Og det, vi elsker, vil vi også kunne miste. Garantier findes ikke. Endnu lever vi under forgængelighedens vilkårlighed.

Det kræver med andre ord tillid at elske. En tillid, ikke alle har. Men vi bliver mere os selv derved. Mere det, vi er skabt til.

Lad os derfor ikke være bange for at elske. Lad vores hjerter være åbne. Hvis vi vil følge Jesus, så skal vi turde elske hinanden. Og det er i kærligheden, han vil møde os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Hannah Kortnum Mogensen

Sognepræst i Ulbjerg-Lynderup-Låstrup sogne

Salmer (Den Danske Salmebog):

408: Nu ringer alle klokker mod sky

7: Herre Gud! Dit dyre navn og ære

249: Hvad er det at møde den opstandne mester

603: Den vej, du gik i kors og trang

247: Jesus, som iblandt os står

607: Jesus Krist, du overvandt

(Udgivet første gang i 2020)

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
- her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk